

αυτοοργανωμένη ελευθεριακή
συνέλευση
PALIACATE ZAPATISTA

«Πίσω από μας είμαστε εσείς. Πίσω από τις κουκούλες μας είναι το πρόσωπο όλων των αποκλεισμένων γυναικών, όλων των ξεχασμένων ιθαγενών, όλων των καταδιωγμένων ομοφυλοφίλων, όλων των περιθωριοποιημένων νέων, όλων των κατατρεγμένων μεταναστών, όλων των φυλακισμένων για το λόγο και τη σκέψη τους, όλων των ταπεινωμένων εργατών, όλων των νεκρών από λησμονιά, όλων των απλών και συνηθισμένων ανδρών και γυναικών που δεν μετράνε, δε φαίνονται, δεν έχουν όνομα, δεν έχουν αύριο».

Πριν από 22 χρόνια άντρες και γυναίκες χωρίς πρόσωπα από τα Υψίπεδα, το Βορά και τη Σέλβα της Τσιάπας – οι «κανείς» για την μεξικανική πολιτική τάξη αλλά και την αριστερά – κηρύσσουν, με την ένοπλη εξέγερσή τους, τον πόλεμο στην εξουσία του χρήματος, αμφισβητώντας, προκαλώντας και ανατρέποντας θεωρίες, προγράμματα και πρακτικές που μέχρι τότε κυριαρχούσαν σε όλες τις επαναστατικές διεργασίες. Γεννιέται ένα κίνημα, λοιπόν, που αποφασίζει να αυτοχειραφετηθεί, απορρίπτοντας το ρόλο του «επαίτη», και να εξεγερθεί ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, το κράτος και σε κάθε μορφής εξουσία και κυριαρχία. «Γιατί για μας, τους άντρες και γυναίκες Ζαπατίστας, είναι ξεκάθαρο ότι δεν είμαστε ζητιάνοι ή άχρηστοι που ελπίζουν ότι τα πάντα θα λυθούν μόνα τους. Είμαστε λαοί με αξιοπρέπεια, με αποφασιστικότητα και συνείδηση στον αγώνα για την πραγματική ελευθερία και δικαιοσύνη για όλες, για όλους, για ολόδες. Ανεξάρτητα από το χρώμα, τη φυλή, το φύλο, τη θρησκεία, το ημερολόγιο ή τη γεωγραφία τους.» Αντιπαλεύοντας οποιαδήποτε μορφή ηγεμονισμού, ομοιογένειας και πρωτοπορίας, χτίζει την αυτονομία του στην πράξη, δημιουργώντας νέες κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις, απελευθερωμένες από το ζυγό της εκμετάλλευσης, της λεηλασίας, της καταστολής, της απαξίωσης, δηλαδή, όπως λένε οι ζαπατίστας, των «τεσσάρων τροχών του καπιταλισμού».

Στη ζαπατιστική εξέγερση η θεωρία και η πράξη αλληλοτροφοδοτούνται, ακολουθώντας όμως μια αντίστροφη πορεία από αυτή που γνωρίζαμε ως τότε: η πολιτική πράξη, η οποία βασίζεται στην πραγματικότητα του υποκειμένου, είναι αυτή που καθορίζει τη σκέψη και τη θεωρία και χαράζει την πορεία του κινήματος. Έτσι η επανάσταση ως έννοια παύει να είναι κάτι στατικό και κατεστημένο και μετατρέπεται σε ερώτημα, σε μια διαρκή διαδικασία ανατροπής, όχι σε κάποιο μακρινό μέλλον αλλά τώρα. «Το αύριο φυτεύεται σήμερα». Με άλλα λόγια, «προχωράμε ρωτώντας» όχι διακηρύττοντας. Αυτή η πορεία αποφασίζεται από το ίδιο το υποκείμενο, τις εξεγερμένες κοινότητες, μέσα από τις συνελεύσεις τους, και όχι ακολουθώντας – υπακούοντας – την πολιτική γραμμή που χαράσσει κάποια ηγεσία ή διοίκηση. Το «εμείς», αυτή η συλλογική καρδιά, σκέψη και πράξη των ζαπατιστικών λαών θα χτίσει την ελευθερία του «με τον ίδιο τρόπο που φυτεύεται, χτίζεται και αναπτύσσεται κάτι, δηλαδή από τα κάτω». Στη ζαπατιστική αυτονομία, τα πάντα ξεκινούν και τελειώνουν στη συνέλευση των κοινοτήτων, η οποία είναι ο χώρος λήψης αποφάσεων αλλά και συγκρότησης συνειδήσεων, πολιτικοποίησης και διάχυσης της γνώσης. Το «διοικούμε υπακούοντας» των ζαπατίστας, το οποίο βρίσκει την έκφραση του στις 7 αρχές (υπακούμε και δεν κυβερνούμε, εκπροσωπούμε και δεν υποκαθιστούμε, δημιουργούμε και δεν καταστρέφουμε, υπηρετούμε και δεν υπηρετούμαστε, διατηρούμε την ενότητα δημιουργικά, κατεβαίνουμε και δεν ανεβαίνουμε, προτείνουμε και δεν επιβάλλουμε) που διέπουν τα αυτόνομα συμβούλια των κοινοτήτων, των δήμων και των περιφερειών γίνεται η καρδιά της ζαπατιστικής εξέγερσης και αντίστασης, ο πυρήνας της οργανωτικής της δομής αφού, με την ισότιμη συμμετοχή όλων στην άσκηση της πολιτικής, στοχεύει στην κατάργηση των όποιων διακρίσεων και σχέσεων εξουσίας. Σε αυτό τον αγώνα οι γυναίκες με τη συνεχή, επίπονη και διαρκή πάλη τους ενάντια στην «τριπλή καταπίεση», ταξική, φυλετική, έμφυλη, αναδεικνύονται σε βασική συνιστώσα της αντίστασης.

«Ο αγώνας μας δεν είναι τοπικός, ούτε περιφερειακός, ούτε καν εθνικός. Είναι παγκόσμιος. Γιατί παγκόσμια είναι η αδικία, τα εγκλήματα, η λεηλασία, η απαξίωση, η εκμετάλλευση. Αλλά παγκόσμια είναι και η εξέγερση, η οργή, η αξιοπρέπεια, η δίψα να γίνουμε καλύτερες/οι.»

Το «εμείς» των ζαπατίστας όμως δε γνωρίζει γεωγραφικά όρια, αποστάσεις και σύνορα. Από την πρώτη στιγμή επέλεξε να συμπορευθεί με τους από κάτω από κάθε γωνιά του πλανήτη που αγωνίζονται χωρίς να περιμένουν κάποια πρωτοπορία, κόμμα, αρχηγό, ηγεσία να τους καθοδηγήσει, ένα παγκόσμιο επαναστατικό πρόγραμμα να

τους οργανώσει ή μια θεωρία που δε θα έχει προκύψει από τα δικά τους όνειρα και τις δικές τους ανάγκες για να την ακολουθήσουν. Με αυτο -οργανωμένα αντισυστημικά κινήματα που αντιμάχονται τις λογικές της υποταγής, της διαπραγμάτευσης, της διαμεσολάβησης και της ανάθεσης, και τα οποία όχι μόνο δεν επιδιώκουν να καθίσουν στην καρέκλα της εξουσίας αλλά αγωνίζονται να την καταστρέψουν. Συμμετέχοντας στην Έκτη, αυτοί/ες οι διαφορετικοί/ες, οι «κανείς/καμία» για το σύστημα και την πολιτική τάξη, που απεχθάνονται την ομοιογένεια και δημιουργούν κοινούς τόπους ελευθερίας και ισότητας με σεβασμό στην διαφορετικότητα βρήκαν στους ζαπατίστας το συνοδοιπόρο, τον σύντροφο σε αυτήν την μακρόχρονη και ανηλεή πάλη ενάντια στη καπιταλιστική Λερναία Ύδρα.

Μια Λερναία Ύδρα η οποία, για τους από κάτω, εδώ, στη δική μας γεωγραφία, μεταφράζεται σε: συνθήκες που χαρακτηρίζονται από εργασιακή καταπίεση (8ωρο, υπερωρίες, απλήρωτη, επισφαλής εργασία), οικονομική ασφυξία (εισφορές, φορολογία, ενοίκιο, ιδιοκτησία), εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, ανισότητα, ψέμα, ρατσισμό, σεξισμό, εξαθλίωση, φτώχεια, αυτοκτονίες, θάνατο και καταστροφή. Σε μια τέτοια πραγματικότητα – πολύ διαφορετική και μακρινή από αυτή των εξεγερμένων ζαπατιστικών κοινοτήτων – που μας επιβάλλεται εκ γενετοίς και στην οποία καλούμαστε να ζήσουμε και να αγωνιστούμε, οι ανθρώπινες σχέσεις, στην πλειοψηφία τους τεχνητές και προκαθορισμένες, παρακάμπτοντας την ειλικρίνεια, τον αυθορμητισμό, την απλότητα, ορίζονται από ένα επινοημένο από τους από πάνω ψέμα που, συνειδητά, επιλέξαμε ως αλήθεια. Δεν έχει σημασία να αναφέρουμε ονομαστικά ποιος σφετερίστηκε και καπηλεύτηκε ιδέες και όνειρα κομίζοντας πολιτική υπεραξία είτε για να καθίσει σε κάποιο κυβερνητικό θώκο είτε για να ενταχθεί στην πολιτική τάξη, είτε απλά για να αποκτήσει δύναμη, οπαδούς, κλπ το συλλογικό ή ατομικό του εγώ. Όπως λένε και οι ζαπατίστας οι τοπικές πολιτικές τάξεις και κυβερνήσεις όλων των πολιτικών αποχρώσεων, δεν είναι τίποτε περισσότερο από πολιτικοί διαχειριστές, επιστάτες, που ορίζονται από τους από πάνω, την Εξουσία (με Ε κεφαλαίο) για να εκτελέσουν τις εντολές της.

Ο πραγματικός εχθρός λοιπόν είναι ένας και λέγεται καπιταλισμός, ένα σύστημα δομημένο και στηριγμένο σε μια βασική αρχή, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, των πολλών από τους λίγους. Αυτή την πραγματικότητα καλούμαστε να ανατρέψουμε.

Έχοντας ο καθένας/καθεμία από μας διανύσει τη δική του πολιτική, ατομική και συλλογική διαδρομή, είδαμε τα βλέμματά μας να συναντιώνται και τη σκέψη μας να ταξιδεύει προς τον αυτόνομο, ζαπατιστικό - κοινοτικό τρόπο οργάνωσης. Έναν τρόπο οργάνωσης που εφαρμόζεται τόσο στα βουνά της Τσιάπας, πάνω από δύο δεκαετίες τώρα, και στις ιθαγενικές και αγροτικές κοινότητες του Μεξικού όσο και στο αστικό ιστό της σύγχρονης μεγαλούπολης. Συναντηθήκαμε στον τρόπο σκέψης και λειτουργίας τόσο με τους ζαπατίστας και τα κινήματα σε κάθε γωνιά του πλανήτη που συγκροτούν την Έκτη, όσο και μεταξύ μας παλεύοντας για μια ζωή που θα ορίζεται από τα δικά μας χέρια, τις δικές μας αποφάσεις, τις δικές μας επιθυμίες στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης. Χωρίς διαμεσολαβητές, ιεραρχίες, λογικές ανάθεσης και φιλανθρωπίας, κομματικές αντιλήψεις, μακριά από ΜΚΟ, σε μια διαδικασία ισότιμη, οριζόντια, με σεβασμό στη διαφορετικότητα του κάθε ατόμου και της κάθε συλλογικότητας, μοιραζόμενοι γνώσεις, εμπειρίες, προβληματισμούς, λάθη, αγώνες και όνειρα. Αποκλείοντας την ομογενοποίηση, αλλά παλεύοντας το «εγώ» να μεταλλαχθεί σε «εμείς», με συνέπεια και σεβασμό στις αποφάσεις, αλλά και στον ατομικό και συλλογικό αυτοκαθορισμό του καθενός/καθεμιάς, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια διαλεκτική σχέση μεταξύ ιδεών, ονείρων και πράξεων. Γιατί αν δεν μπορούμε να ονειρευτούμε , να οραματιστούμε δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο μπορούμε να παλέψουμε, να εξεγερθούμε.

Μέσω της Έκτης αναζητούμε τον κοινό τόπο όσων αντιστέκονται από τα κάτω σε κάθε γειτονιά του κόσμου, απορρίπτοντας κάθε μορφή εξουσίας, με σκοπό την δημιουργία φωνών αυτονομίας και αυτοοργάνωσης, στηριζόμενοι σε οριζόντιες, αντιεραρχικές, ισότιμες διαδικασίες.

Από το 1994 έως σήμερα, εκφράζουμε ατομικά ή συλλογικά, την έμπρακτη πολιτική μας αλληλεγγύη στην ζαπατιστική εξέγερση τόσο στην Τσιάπας με την οικονομική στήριξη του τομέα της αυτόνομης υγείας και την ανταλλαγή γνώσεων και εμπειριών σε μαθήματα επιμόρφωσης (2 Οδοντοτεχνικά Εργαστήρια, Οδοντιατρείο, συμμετοχή στην παγκόσμια καμπάνια αλληλεγγύης για την ανέγερση της κατεστραμμένης από τους παραστρατιωτικούς αυτόνομης κλινικής και του αυτόνομου σχολείου στην κοινότητα της Ρεαλιάδ.), όσο και

εδώ, με τη συμμετοχή μας σε συγκεντρώσεις – πορείες αλληλεγγύης, εκδηλώσεις αντιπληροφόρησης καθώς και στην έκδοση εντύπων και βιβλίων προώθησης του λόγου των ζαπατίστας και της Έκτης.

Θεωρώντας, λοιπόν, την πολιτική αλληλεγγύη στους εξεγερμένους ζαπατιστικούς λαούς, ενεργό κομμάτι της αυτοοργάνωσης των ζων μας, αποφασίσαμε τη συγκρότηση της αυτοοργανωμένης ελευθεριακής συνέλευσης Paliacate Zapatista.

«Η Έκτη είναι ένα κάλεσμα των ζαπατίστας. Καλώ δεν σημαίνει ενώνω. Δεν προσπαθούμε να ενώσουμε κάτω από κάποια καθοδήγηση είτε ζαπατιστική είτε οποιασδήποτε άλλης πολιτικής τάσης. Δεν ψάχνουμε για μέλη, ούτε θέλουμε να στρατολογήσουμε, να υποσκελίσουμε, να προσποιηθούμε, να υποκριθούμε, να εξαπατήσουμε, να καθοδηγήσουμε, να υποτάξουμε, να χρησιμοποιήσουμε. Ο προορισμός είναι ο ίδιος, αλλά ο πλούτος της Έκτης, η δύναμή της βρίσκεται στη διαφορετικότητα, στην ετερογένεια, στην αυτονομία των τρόπων που πορευόμαστε. Προσφέρουμε και θα προσφέρουμε σεβασμό, απαιτούμε και θα απαιτούμε σεβασμό. Η συμμετοχή στην Έκτη δεν προϋποθέτει τίποτε άλλο από το «όχι» που μας καλεί και τη δέσμευση να οικοδομήσουμε τα απαραίτητα «ναι».»

Υ.Γ. Το paliacate είναι το σύμβολο των καταπιεσμένων του Μεξικού, το μαντήλι που φορούσαν τόσο οι εργάτες γης και οι ιθαγενείς όταν δούλευαν ως δουλοπάροικοι στα χωράφια του μεγαλοτσιφλικά όσο και οι εργάτες των εργοστασίων στα μεγάλα αστικά κέντρα. Από τις επαναστάσεις ενάντια στους Ισπανούς κονκισταδόρες ως την επανάσταση των ζαπατίστας το 1910, την εξέγερση του EZLN το 1994 και τα κινήματα που δонούν σήμερα τις γωνιές του Μεξικού το paliacate, ως αχώριστος σύντροφος των από κάτω που αγωνίζονται, στους δρόμους, τους κάμπους και τα βουνά ενάντια στην εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη λεηλασία, και την ταπείνωση, αναδεικνύεται σε σύμβολο εξέγερσης, αντίστασης και αγώνα.